

AI GIẾT CON TÔI?

Phong Thu

Vừa bước vào nhà, bà Vệt đã nghe các con hét âm lên:

“Mẹ à! Sao báo chí truyền thanh viết về chuyện xử án ông Cù không đúng sự thật vậy mẹ.”

“Toà án gì mà không cho ai vào xem. Ngay cả con muốn xem mặt cái ông Cù phản động cũng không được vào cơ.”

Một đứa khác nhăn mặt, nhăn mũi nói:

“Có một ông Cù mà sao công an nhiều thế. Mấy ông công an đứng đây đường để xô đẩy những người muốn đến xem xử án ông Cù. Họ đâu có súng đạn, nổi loạn gì đâu mà công an hung hăng thế.”
Thằng con trai Út của bà Vệt, mới mười bốn tuổi cũng hỏi:

“Thế còn toà án thì xử như C... Có nhẽ các ông ấy không biết luật pháp gì cả. Thời buổi điện tử này mà xử án như thế thì nhục cả nút ấy.”

Bà Vệt tức giận khi nghe các con phê phán vụ xử ông Cù. Bà nạt chúng:

“Chúng mày câm miệng. Chuyện của nhà nước chúng mày biết gì mà xía vào. Tốt hơn hết nên đi học bài đi rồi ngủ.”

Cậu Chít, con trai lớn của bà Vệt cãi lại:

“Mẹ bảo chúng con học giỏi để trở thành luật sư. Nhưng thấy cách xử án của toà án kinh quá! Ở đây không có luật pháp và không có toà án mà chỉ có nhà tù. Thế thì học làm chi hở mẹ.”

Bà Vệt trừng mắt nói:

“Mày nói cái gì thế. Nhà nước này cho mày ăn học để phục vụ Đảng, phục vụ chế độ chứ đâu phải để mày có ý kiến, ý cò riêng.”

Cậu Chít gãi đầu, gãi tai đáp:

“Thế cơ à! Con đâu có nghĩ rằng khi con lớn lên đi làm việc là phải nghe lệnh của Đảng và nhà nước đâu. Thế thì con đâu phải là con người nữa. Con giống con vệt rồi.”

Bà Vệt thực sự nổi giận. Bà quát lên:

“Ăn cơm Đảng thì phải nghe. Nếu không nghe là ở tù rứt xương. Đây! Chúng mày thấy ông Cù chưa. Ông bà cha mẹ có công lớn với Đảng mà nói trái lời là bị ở tù. Câm họng hết đi. Tao không muốn chúng mày có ý kiến, ý cò gì hết.”

Cậu Chát, đứa con thứ hai của bà dường như đã quen với cách nói nặng của mẹ nên cậu chẳng sợ gì cả. Cậu hỏi bà Vệt:

“Thế thì làm phát ngôn nhân của Bộ Ngoại Giao Việt Nam, mẹ giải thích như thế nào về toà án kỳ quái tại Việt Nam? Mẹ không thấy là các luật sư đòi chúng có để bắt ông Cù mà ông chánh án bí. Chẳng nhẽ họ trả lời là bắt ông ta vì tìm thấy mấy cái condom trong thùng rác. Vậy chúng ta phải gọi là vụ án condom mới đúng chứ. Vì vụ án dàn dựng không có chứng cứ. Thế là ông chánh án Nguyễn Hữu Tà đuổi luật sư Trần Vũ ra ngoài. Còn lại ba người kia, họ thấy chánh án dốt quá nên cũng bỏ toà án đi luôn. Vậy cái ông chánh án đâu có biết xử án? Thôi cho ông ta đi chặn lợn tốt hơn.”

Bà Vệt nạt cậu Chát:

“Tao nói gì thì chúng mày biết làm chi. Tao chỉ làm theo lệnh của Đảng. Tao cũng giống ông chánh án Nguyễn Hữu Tà là phải tuân theo thượng lệnh, trung thành tuyệt đối với Đảng.”

Cậu Út cãi lại:

“Thế Đảng bảo hôn đít ai thì người đó cũng tuân lệnh sao mẹ. Thế thì cái chế độ này chẳng ra cái gì cả. Mẹ lên đài, lên báo đại diện cho cả một chính quyền mà ăn nói lấy được, không biết ngượng thì mẹ dạy chúng con cái gì nào? Nếu sau này chúng con là luật sư, kỹ sư, bác sĩ, thầy giáo, chuyên gia mà chỉ cúi đầu vâng dạ làm chuyện bậy bạ thì học làm gì. Đi chần trâu cũng được làm chánh án, phát ngôn nhân bộ ngoại giao, Chủ tịch, Bí Thư Đảng...”

Bà Vệt nổi nóng vớ ngay cây chổi cùn dùng để quét sân và quét túi bụi vào lũ con. Miệng bà gào lên:

“Tao phải sống như vậy mới có tiền nuôi lũ chúng mày. Thứ ngu si thì lớn lên chỉ có ngồi tù. Chúng mày cút đi. Và từ nay đừng có hỏi lời thôi.”

Cậu Chít nhanh chân chạy ra sân. Cậu Chát bị ăn một cây chổi lên đầu. Còn cậu Út thì phải chui xuống gầm bàn để trốn. Các cậu đang ở tuổi mới lớn nên ngang bướng cãi lại bà Vệt. Mỗi khi thấy mẹ lên đài, lên báo phát ngôn bất cứ vấn đề gì, các cậu đều bình phẩm. Cậu Chít nói rằng mẹ nói như con vệt. Báo chí nước ngoài mẹ không đọc, internet mẹ không xem nên mẹ càng ngày càng lú lẫn. Cậu Chát thì phê phán mẹ cậu thuộc lớp già điếc không sợ súng. Mẹ cứ nhắm mắt nói bừa, nói lấy được, nói bậy mà không biết xấu hổ. Tại sao mẹ lại nhận làm một công việc bán rẻ nhân cách như thế. Trước đó, có một bà phát ngôn nhân cũng bị người dân chửi liên tục. Đó là bà có tên là Thúy. Nhưng dân trong làng gọi bà là bà Thui-Thúi. Mỗi khi bà lên phát ngôn thì dư luận bình phẩm là bà phát ngôn bay mùi thối không thua gì phát phát ngôn viên của Tàu cộng. Mẹ cậu ham danh lợi, ham tiền bạc để đi làm một công việc của con vệt.

Cậu Út chán cảnh mẹ lên ti-vi nói chẳng ra chi. Cậu bỏ học và thích đi lêu lổng chơi bời. Hàng ngày vào lớp nghe mấy đứa cùng trang lứa xàm xì chuyện mẹ cậu phát ngôn bừa bãi, và chúng chế nhạo làm cậu điên tiết lên. Cậu đánh lộn, chửi tục và trốn học đi chơi. Cậu vào các quán chơi game và nường hết tiền của mẹ cậu cho ăn quà sáng hoặc đóng tiền học thêm, học bù. Cậu cũng ăn cắp đồ đạc trong nhà bán để chơi game cá độ. Cậu quan niệm, mẹ làm quan thì con sẽ được làm quan. Học hành chỉ là đồ bỏ. Xứ sở này học cũng chẳng ích lợi gì.

Bà Vệt chuẩn bị bài phát biểu để đối đầu lại với sự chỉ trích của Hoa Kỳ, các nước Âu Châu về việc xử án bất công đối với ông Cù. Bà cóc cần nghe dư luận chỉ trích. Đảng bảo bà làm gì thì bà làm theo. Bà chỉ biết quyền lợi, địa vị của bà do chế độ này dành cho bà. Ngày nay, bà ngồi đây để đối đầu với sự chỉ trích của thế giới. Đó là trách nhiệm của bà.

Lão tướng Xê, bụng phê trong Bộ Chính Trị Tư Tưởng đi vào phòng bà, và tự động ngồi xuống nhìn vào tờ giấy bà chuẩn bị đọc trên đài truyền thanh, truyền hình. Ông ta lên giọng:

“Thằng Mỹ muốn chúng ta thả thằng Cù ra. Nhưng thả nó ra thì nó không sợ và còn làm loạn cả xã hội. Từ khi Đảng được thành lập tới nay, chỉ có Đảng mới có quyền quyết định, ra lệnh, phán xét người dân, Tôi chưa thấy người dân nào ngang tàng, ngông cuồng như thằng Cù này. Nó dám kiện Thủ Tướng hai lần, tố cáo chế độ và đòi đa nguyên, đa đảng. Bất nhốt nó để làm gương.”

Bà Vệt hỏi:

“Tôi thấy thế giới lên án quá. Mình làm như vậy có vi phạm luật Công Ước Quốc Tế mà chính phủ đã ký không?”

Ông tướng Xệ cười rung cả cái bụng phê:

“Bà ngây thơ lắm! Thăng Trung Quốc ký bao nhiêu cái hiệp ước với thế giới nó đâu có thêm thi hành cái nào. Nó nhỏ toẹt vào quốc tế để được cái lợi thương mại, làm ăn, buôn bán giàu có và để dành ngoại tệ làm giàu. Chiến tranh của thế giới hay đánh Nam, dẹp Bắc thì nhường cho thằng Mỹ. Thằng Ba Tàu sống ích kỷ, thực dụng, tham lam và chỉ biết lượm tiền. Chấm hết. Nước lớn như Trung Quốc còn xem ba tờ giấy ký với quốc tế chỉ là giấy đi cầu, thì nước ta nhỏ như con kiến ăn thua gì. Bà cứ lên tuyên bố như tụi Tàu trả đũa quốc tế thì thằng Mỹ, thằng quốc tế cũng chào thua. Chúng nó làm gì được mình mà lo. Bây giờ chúng nó cần mình chớ mình đâu cần chúng nó.”

Bà Vẹt suy nghĩ một lúc rồi thưa:

“Thế nhưng còn tiền viện trợ của nước ngoài thì sao? Nếu mình cứ làm theo kiểu mấy thằng Ba Tàu thì không có ai giúp đỡ thì chết ngay. Ông Bộ Trưởng Tài Chính Vũ Bá Ninh đã đến Hoa Kỳ xin diện kiến Bộ Trưởng Tài Chính Mỹ và Tổng Thống Obama để xin xỏ tiền bạc và nhờ viện trợ tài chánh.(1) Còn tôi thì lại lên truyền thông báo chí đại diện nhà nước để phản đối yêu cầu của chính quyền Hoa Kỳ và Liên Hiệp Âu Châu. Ông thấy có tréo căng ngổng không?”

“Bà thật dở hơi. Chửi Mỹ nhưng cũng xin Mỹ giúp đỡ. Đó là chiêu thức vừa đánh vừa đàm mà Đảng ta áp dụng thành công trong chiến tranh. Trong thời bình, dùng binh pháp này cũng sẽ thắng lợi. Nếu bọn tư bản không cho mình tiền thì thằng Ba Tàu cho. Mình chạy theo thằng Tàu nịnh nọt, lòn cúi nó thì nó cũng cho. Thời kỳ

chiến tranh tụi Ba Tàu đem súng đạn, quân trang quân dụng và tiền bạc, lương thực và quân đội cho mình đánh Mỹ, chiếm Miền Nam. Ăn thua gì ba cái lẻ tẻ. Bà nên nhớ thằng Mỹ cần mình làm đồng minh chớ mình không cần thằng Mỹ. Nếu không có mình thì bọn Tàu nó cắt đường biển làm sao tàu bè của thằng Mỹ đi ngang qua được.”

Bà Vẹt hỏi tiếp:

“Nhà nước mình đi vay mượn khắp thế giới và được tặng cho bao nhiêu là tiền. Chưa kể tiền thân nhân nước ngoài gởi về hàng năm trên \$12 tỉ đô la và còn thu tiền bán dầu, xuất khẩu các loại. Nhất là xuất khẩu lao động. Vậy mà vẫn không còn tiền trong ngân hàng. Vật giá leo thang kinh khủng quá. Những chuyện như vậy làm cho tôi lo lắm.”

Tướng Xệ nhếch mép cười và giải thích:

“Có tiền cứ sai. Tiền cất vào ngân hàng không sai thì làm gì. Chúng nó đòi làm Đại Lễ Thăng Long ngón gân 5 tỉ đô la. Rồi công ty Vishina, lỗ vốn 4 tỉ 2 hoặc nhiều hơn ai biết. Những công trình lớn nhỏ phải chi ra mà không có thu vào. Lỗ mấy chục nghìn tỉ... Thôi tới đâu hay tới đó. Chúng ta giàu sang, vinh hiển là đủ rồi. Cần biết chi chuyện đất nước này lên hay xuống. Chiến đấu cả đời thì hưởng chút có sao đâu. Bà đi làm việc của bà đi. Tới giờ rồi. Đùng hỏi nữa.”

Bà Vẹt cứng họng không dám cãi lời tướng Xệ. Bà miễn cưỡng đưa tướng Xệ bài phát biểu mà bà đã viết sẵn. Ông ta đọc xong gật gù vui thích:

“Mình sẽ đấm vào mặt thằng Mỹ, thằng Pháp và các tổ chức quốc tế đòi bình vực cho thằng ngông cuồng kia. Nó tưởng nó thông minh nhất nước. Đáng đời cho kẻ phản chúa.”

Như được khuyến khích, bà Vệt chuẩn bị quần áo, tóc tai chỉnh tề. Bà xuất hiện dưới ánh đèn có một giàn hoa được kết và cắt tỉa thật đẹp. Giọng bà đanh và chắc nịch. Nét mặt bà nghiêm trang với vẻ quan trọng. Bà nói: "... *Những lời chính quyền Hoa Kỳ tuyên bố là can thiệp vào công việc nội bộ của Việt Nam. Việt Nam là một Nhà nước pháp quyền. Việt Nam xử lý các hành vi vi phạm pháp luật theo đúng các quy định của pháp luật Việt Nam và hoàn toàn phù hợp với các quy định của luật pháp quốc tế, trong đó có Công ước Quốc tế về các quyền dân sự, chính trị. Tại Việt Nam không có người tù lương tâm...*"(2). Bà biết chỉ trong vòng hai phút, ý kiến của bà sẽ được phát sóng trên toàn cầu qua hệ thống vệ tinh, internet, Facebook, Google... Bà hiểu được giá trị của từng câu bà nói nên bà hết sức thận trọng. Bà yêu cầu người thực hiện chương trình mở ra cho bà xem lại trước khi bà ra về.

Tướng Xệ đứng ở cửa ra vào đẩy đưa:

"Khi nào Vệt có thời giờ thì đến văn phòng anh uống trà nhé!"

Bà Vệt nhếch mép cười. Sau lưng tướng Xệ có một người đàn bà đang đứng nhìn bà Vệt bằng đôi mắt soi mói pha lẫn sự ganh tị.

Bà Vệt đang đi bộ vào chợ định mua ít thức ăn về thổi com chiều thì nghe tiếng điện thoại reo. Bà cầm máy lên gất gống hỏi:

"Đứa nào đó? Tại sao gọi tao vào lúc này? Ở nhà lo học bài chờ tao về thổi com ăn."

Tiếng thằng Chít đây hốt hoảng "Mẹ ơi! Về ngay, thằng Út bị công an đánh phải đem vào bệnh viện cấp cứu."

Bà Vệt run giọng hỏi:

"Thế nó làm sao rồi. Trời cao đất dày ơi! Nó làm gì mà công an đánh nó?"

"Nó đi xe máy mà không đội nón bảo hiểm."

"Thì bắt quá bắt nó vào đồn công an rồi phạt chớ có gì mà đánh thẳng bé!"

"Ồi giời ơi! Nếu thế thì con đâu có gọi mẹ về gấp. Nguy lắm mẹ ơi nhanh lên."

"Đừng đi đâu. Chờ mẹ về đi với nhé!"

Bà vệt tắt máy và trở ra bãi đậu xe. Bà nhân ga hết cỡ để về nhà cho sớm.

Chưa kịp dắt xe vào sân thì thằng Chít và thằng Chát đã chạy ào ra. Hai đứa mặt mày nhớn nhác, mắt đỏ hoe. Hàng xóm ra đứng ngoài đường nhìn vào nhà bà. Họ biết chuyện con bà bị công an đánh bầm dập. Nhưng họ không tỏ thái độ gì. Họ chỉ tò mò đứng nhìn nhưng không thích đến gần để hỏi han. Bà Vệt chưa kịp hỏi thì Chít kể lể:

"Mẹ ơi! Thằng Út bị vỡ quai hàm, vỡ đầu. Đang nằm cấp cứu trong bệnh viện. Mẹ vào ngay đi."

"Mẹ ơi! Chúng nó đánh thẳng Út rất dã man. Mẹ vào xem nó bất tỉnh một tiếng đồng hồ rồi."

Bà Vệt điếng người quát:

"Sao chúng mày không chạy vào xem nó ra sao?"

"Chúng con mới về nhà. Chỉ nghe bạn của nó gọi điện thoại báo thôi. Đi nhanh lên mẹ ơi!"

Khi bà Vệt đến bệnh viện thì thằng Út đã được đưa vào phòng mổ. Ba mẹ con ngồi chờ khá lâu bên ngoài và rất sốt ruột. Bà Vệt cảm thấy đau xót và lo lắng vô cùng nên cứ đi đi lại lại trong hành lang. Bà muốn gọi cho người chồng cũ về lo cho nó. Nhưng giờ này, ông ta đang ở nước ngoài và đã có vợ con. Dù đã ly dị nhau trên 3 năm, hàng tháng ông vẫn gửi tiền về cho bà nuôi ba đứa được ăn học. Bà mất chồng nhưng được của cải vật chất. Đối với bà thế cũng đã đủ an ủi. Người đàn ông đó đã phụ bạc bà và phản bội

Đảng. Nhà nước cho ra nước ngoài ăn học rồi trốn không bao giờ muốn trở về phục vụ Đảng và nhân dân. Ông ta chê chế độ đã sinh ra ông, và tạo cho ông cơ hội được hưởng mọi quyền lợi của một cán bộ cao cấp. Vậy mà ông đã bỏ cả sự nghiệp, chức vụ và vợ con để đi tìm ảo ảnh giàu sang ở Hoa Kỳ. Một mình bà phải lo cho ba thằng con tuổi ăn tuổi học. Chúng không có cha bên cạnh để dạy dỗ nên rất ngỗ nghịch khó dạy bảo. Những gì bà nói hay nhà trường dạy, chúng đều nhò toẹt và cho rằng chỉ dạy chuyện hoang đường, tiểu thuyết... không thực tế. Chúng nói rằng thầy giáo nói láo, cán bộ nói láo, nhà nước nói láo... Khổ thân cho bà phải nuôi dạy chúng trong một đất nước đang mở cửa để tiếp cận thế giới bên ngoài. Sự bùng nổ internet, email, báo mạng... đã khiến cho những lời bà dạy chúng trở nên vô hiệu hoá.

Người bác sĩ bước ra khỏi phòng mổ, ông kéo khẩu trang xuống và nói với bà vài câu chia buồn:

“Xin lỗi bà, chúng tôi hết sức cố gắng. Nhưng cháu ra máu quá nhiều và não đã hư hại nặng... xin chia buồn cùng bà...”

Bà Vệt chỉ nghe đến đó thì té xuống bất tỉnh... Chít, Chát chỉ biết ôm mẹ gào lên và nức nở khóc...

Ba tháng sau, công an Huyện B vẫn chưa bắt được người đã đánh thằng Út chết. Trưởng phòng Công An Huyện B nói con bà Vệt chơi game thiếu tiền không trả nên bị tội xã hội đen đánh chết. Công an chỉ đến can thiệp và làm hồ sơ tại hiện trường. Công an không hề đánh thằng Út vì không đội nón bảo hiểm. Máy đưa bạn học của thằng Út tuổi mới mười ba, mười bốn làm sao có bằng lái mà chạy xe gắn máy. Như vậy là bà

Vệt đã vu oan cho công an. Máy đưa bạn của thằng Út cũng bị gia đình cấm không được nói về chuyện lấy xe máy chờ nhau đi chơi vì vi phạm luật giao thông, sẽ bị phạt nặng và bị giam xe lỗi thời. Thế là câu chuyện về cái chết của con bà vẫn treo đó. Không nhân chứng, không có kẻ phạm tội.

Bà Vệt đã nhiều lần lên Sở Công An, Viện Kiểm Sát Nhân Dân Hà Nội để kêu nài nhưng vô ích. Mọi người đều nói rằng con bà bị kẻ gian giết chớ không phải công an. Bà làm đơn lên tận Bộ Chính Trị yêu cầu bắt kẻ giết người. Nhưng những người ngồi ở trên bó tay vì họ không nắm vững được vấn đề. Họ gọi công văn xuống và yêu cầu làm sáng tỏ. Nhưng làm sao sáng tỏ vụ án khi ngành công an điều tra báo cáo chưa tìm được thủ phạm giết con bà Vệt.

Thằng Chít tức giận lầm bầm:

“Mẹ làm nhón thế mà thằng Út bị công an đánh chết mẹ chẳng làm gì được chúng. Thế thì mẹ còn đi làm phát ngôn nhân của Bộ Ngoại Giao làm gì?”

Thằng Chát cũng chửi đổng:

“Sao mẹ không lên đài truyền thanh, truyền hình nói về tội giết người của tội công an. Ngay cả cái Viện Kiểm Sát, Toà Án, Bí Thư thành phố Hà Nội và cả cái Bộ Chính Trị bất lực này chả ra sao. Chúng chỉ là một lũ phường chèo.”

Bà Vệt thở dài khuyên nhủ các con:

“Đừng có nói điều. Đảng và nhà nước là đèn trời soi sáng cho mẹ. Cũng tại thằng Út không nghe lời mẹ. Nó chẳng chịu học hành gì mà chỉ biết chơi game. Nếu nó đến trường thì nó đâu có bị người ta giết.”

Thằng Chít nghe mẹ nó như thế thì nó ức lắm. Nó cãi lại:

“Đèn trời soi mà để cho công an đánh chết người. Công an bắn bừa bãi vào dân.

Mẹ vẫn không nhìn thấy những chuyện sai trái như thế sao?”

“Thấy hết chứ. Nhưng chỉ có một vài cá nhân xấu thôi. Còn đa số Đảng viên đều tốt cả. Con đừng nhìn một người rồi đánh giá cả xã hội.”

Thằng Chát bực bội hét tướng lên:

“Con sẽ đi mua xăng đốt trụ sở tụi công an rồi có đi tù cũng được. Bọn này phải đốt phá trụ sở của chúng thì dân mới yên lành. Dân cứ mua mỗi người một lít xăng, tốn chừng mấy trăm đồng là đốt sạch tụi nó ra tro. Không cần súng đạn chi hết.”

Bà Vệt quỳ xuống lạy nó:

“Ôi giời ơi! Nếu con la lớn lên người ta nghe thấy thì khổ cho mẹ. Mẹ lạy con.”

“Thế thì mẹ bảo chúng nó bắt thằng công an giết người.”

Hai anh em khóc lớn lên. Chúng chửi bới lung tung và nguyên rủa bọn giết người và cái chế độ mà mẹ chúng cố gắng bảo vệ. Bà Vệt cũng bắt lỵ ngồi khóc với hai con. Đâu phải bà không đau đớn khi con mình bị giết. Nhưng cả dòng họ bà hy sinh xương máu để giành lấy chính quyền và thống nhất đất nước thì một đứa con bị chết có nghĩa gì. Bà muốn quên đi để được yên thân.

Nhiều tháng sau, đêm nào bà nằm mơ cũng thấy thằng Út hiện về. Mặt mày nó đầy máu me. Một con mắt lòi ra ngoài và đầu nó thủng một lỗ lớn. Nó nhìn bà trừng trừng bằng đôi mắt oán hờn. Nó lầm bầm trách móc bà không bắt thằng giết người trả thù cho nó. Nhiều lúc đang ngủ say, bà bỗng giật mình thức giấc nửa đêm. Nhìn ra khu vườn sau nhà, bà thấy cái bóng trắng của thằng Út đứng dưới ánh trăng bên bụi chuối. Nó đưa tay ra vẫy bà như cầu cứu. Bà vội vàng mở cửa đi tìm nó. Nhưng cái bóng trắng chạy nhanh và leo lên tường, và phóng vụt ra ngoài mất dạng trong bóng

đêm. Bà nghĩ là mình nằm mơ và trở lại giường cố gắng ngủ lại. Thế nhưng vừa chợp mắt lại thấy thằng Út đứng ở đầu giường. Nó cúi xuống mặt bà thì thầm “Mẹ đi tìm thằng giết con đi. mẹ đừng ngủ... đừng ngủ...” Bà hét lên và mở mắt ra chẳng thấy gì ngoài màn đêm u tịch. Bà mất ngủ và bị khủng hoảng thần kinh nên không làm việc được bình thường. Những bài phát biểu của bà trên truyền thông báo chí ngày càng ít đi. Người ta đồn rằng bà bị bệnh tâm thần. Bà đi đủ bác sĩ và uống nhiều loại thuốc để điều trị nhưng không khỏi.

Cuối cùng bà bị đuổi ra khỏi cơ quan nhà nước.

Từ đó, trên hồ Hoàn Kiếm xuất hiện một con mẹ điên. Ngày ngày, bà ta lê la từ hồ Hoàn Kiếm đến lăng Ba Đình tìm kẻ giết người. Một hôm, bà ta đến trước lăng Ba Đình để xin ăn. Có một người đàn ông ăn mặc rất lịch sự đến cho bà ta tiền và hỏi:

“Bà còn nhớ tôi không?”

Người đàn bà điên nhìn ông ta cười rù rượi:

“Mày là thằng chó đẻ nào? Tớ thấy cái mặt mày giống cái thằng đang nằm trong lăng này.”

Người đàn ông lúng túng đứng dậy. Ông ta cố gắng nói:

“Tôi là Tướng Xê, thủ trưởng của bà. Bà làm việc với tôi cách đây mấy năm. Trời ơi! Sao bà ra nông nổi này.”

Người đàn bà quơ cây gậy và quăng cái bị xuống đất, điếm mặt ông ta la lớn:

“A! Mày là tông phạm giết con tao phải không? Cái thằng nằm ngủ trong lăng này giết con tao đó... bố người ta... bố người ta bắt ... nó... bắt... nó.”

Nhóm công an canh gác ở Lăng Ba Đình nghe tiếng la. Họ chạy đến đề đầu bà điên xuống. Chúng tổng bà lên xe và chở đi mất.

Từ đó, không ai còn thấy bóng dáng của người đàn bà điên loạn. Và không một ai dám đến gần lăng Ba Đình quấy nhiễu giấc ngủ nghìn năm của một người mà cả chế độ tôn sùng là một vị thánh nhân.

Viết trong tuần lễ Hà Nội xử án Cù Huy Hà Vũ.

Chú thích: Khi tác giả viết truyện ngắn này thì “ông Vũ Văn Ninh, Bộ trưởng Tài Chính Việt Nam lặn lẽ tới Mỹ vào ngày Thursday, April 07, 2011, đến Mỹ không kèn không trống, không thấy hăng thông tấn nhà nước của Hà Nội hay một báo nào loan tin. Hăng tin tài chính Bloomberg tóm tắt hoạt động của Bộ Trưởng Tài Chính Hoa Kỳ, Timothy F. Geithner, ngày Thứ Năm, 7 tháng 4, 2011, ông này đã tiếp ông Vũ Văn Ninh buổi sáng trong ngày và buổi tiếp xúc này không cho báo chí tham dự.

Đến chiều cùng ngày, ông Geithner gặp

Tổng Thống Obama và cuộc họp riêng này cũng không cho báo chí tiếp xúc.

Theo nguồn tin từ Hoa Thịnh Đốn, trước khi được ông Geithner tiếp, ông Ninh đã đến trụ sở Ngân Hàng Thế Giới. Ông Vũ Văn Ninh tới Hoa Kỳ gặp ông Geithner để xin hợp tác tài chính giữa hai nước.

Việt Nam đang đối diện với các khó khăn kinh tế tài chính nghiêm trọng cũng như cần có thêm đầu tư từ ngoại quốc.

Ngày 24 tháng 3, 2010, Tổng Cục Thống Kê Việt Nam cho hay lạm phát của Việt Nam tháng này 13.89% cao hơn cùng thời gian năm ngoái. Vì dự trữ ngoại hối xuống chỉ còn hơn \$12 tỉ đô la cuối năm 2010, chưa đủ tiền nhập cảng hai tháng trong khi năm 2008 còn đến \$23 tỉ đô la.

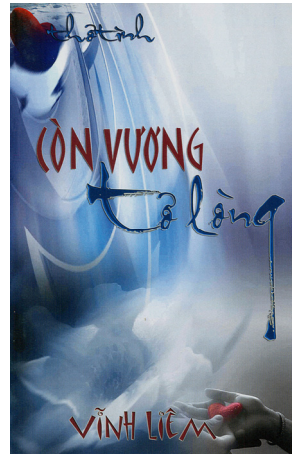
April, 2011

PHONG THU

(Maryland)

Chân thành cảm ơn
Nhà thơ **HỒ HƯƠNG LỘ**
đã tặng thi phẩm
MỘT THOÁNG QUÊ HƯƠNG.

Chân thành cảm ơn
Nhà thơ **VĨNH LIÊM**
đã tặng thi phẩm
CÒN VƯƠNG TƠ LÒNG

TÌNH QUÊ HƯƠNG QUA THƠ NGUYỄN VÔ CÙNG

Nguyễn Kinh Bắc

Trong suốt cả một thời niên thiếu, tôi không có chút ý niệm gì về "quê hương" - hiểu theo nghĩa đó là nơi mình sinh ra và lớn lên. Tôi không có cái diễm phúc được tắm mình trong một dòng sông, được chơi đánh đáo, đánh quay dưới gốc đa hoặc bụi tre đầu làng, được thả diều trên những cánh đồng thênh thang lồng gió, được trèo lên cây khế trước sân nhà để hái trái mỗi ngày... Tôi cũng không được chìm đắm trong những cuộc tình thơ mộng với những hẹn hò đôi lứa nơi chôn đồng quê. Lúc lớn khôn, tôi quan niệm mỗi một người dân Việt đều có hai quê hương : một quê hương nhỏ là nơi chôn nhau cắt rốn của mình và một quê hương lớn là Việt Nam. Tôi có một nỗi bất hạnh - là chỉ biết quê hương nhỏ của tôi qua sách vở, thơ ca, qua lời Mẹ kể. Tôi chưa được bước chân vào trường học thì quê hương nhỏ của tôi bị bỏ lại bên kia bờ Bến Hải. Đến khi bước vào tuổi trung niên thì quê hương lớn đã xa cách nghìn trùng.

Thuở ấy, mỗi lần nghe Thái Thanh hát bài "Quê Nghèo" của Phạm Duy, tôi vô cùng thổn thức và muốn khóc qua những dòng nhạc nào nùng :

*"Làng tôi không xa kinh kỳ sáng chói,
có những cánh đồng cát dài, có lũy tre còm
tả tôi. Ruộng khô có những ông già rách*

*vai, cuốc đất bên đàn trẻ gầy, có người bừa
thay trâu cày..."*

Mãi đến sau này, đọc tác phẩm "Phạm Duy Còn Đó Nỗi Buồn" của Tạ Tỵ, tôi mới biết "Quê Nghèo" chính là Quảng Trị. Tôi muốn nói đến Quảng Trị, vì Quảng Trị là quê hương của bạn tôi - nhà thơ Nguyễn Vô Cùng, tác giả thi tập "Vườn Xưa". Quê hương đâu chỉ là chùm khế ngọt, con diều biếc, cầu tre nhỏ v.v..., mà là tất cả tinh tủy dân tộc. Hầu như trong những bài thơ của anh trong thi tập này, tình quê hương đã vượt lên trên hết ; bởi vì tuổi thơ của anh đã gắn bó với Quảng Trị: trường học, sân ga, tiếng còi tàu, sân nhà, khu vườn nhỏ, đôi sim tím, cỏ may, trường dài cát trắng... Tuổi thơ của anh, theo tôi - đó là một hạnh phúc, vì anh đã sống trọn vẹn với nó :

*Cuộc sống êm trôi như làn gió nhẹ
Đất và người quyến chặt mỗi tình quê
Mặt đất rung rung mỗi chuyến đi về
Sân ga nhỏ còi tàu vương vấn lạ !
(Quê Tôi - trang 67)*

Nhưng rồi cuộc sống êm đềm ấy không còn nữa. Quê hương Quảng Trị của anh đã bị tàn phá bởi chiến tranh trong mùa hè đỏ lửa năm 1972, tất cả đều hoang tàn đổ nát :

*Khói lửa ngập trời, tang thương khắp nẻo
Để "Mùa Hè Đỏ Lửa" đến ngàn sau
"Đại Lộ Kinh Hoàng" chất ngát niềm đau
Cho hoang mạc về thay thành phố nhỏ
(Quê Tôi - trang 68)*

Là một cựu Sĩ Quan QLVNCH, tác giả không thoát khỏi vòng lao cải của Cộng Sản sau khi cuộc chiến chấm dứt. Những buổi chiều nơi trại tập trung, tác giả đã mơ về quê cũ :

*Dấu sỏi đã hằn chân người rệu rã
Bước lưu đày đêm tối mịt mù giăng
Chiều bên đồi nhìn sương khói xa xăm
Mơ về thủa sân trắng vườn hoa nhỏ
(Quê Tôi - trang 69)*

"Vườn Xưa"! Hai tiếng ấy gọi cho ta một sự hoài niệm không rời về một quê hương đã nghìn trùng xa cách, một quê hương chỉ còn lại trong tâm tưởng - để rồi trong những buổi chiều cô quạnh nơi đất khách, tác giả đã ngâm ngùi :

*Ôi những chiều xưa những biển dâu
Nhớ chiều nghe lịm những niềm đau
Ở đây chỉ thấy chiều cô quạnh
Giọt nắng chiều nay ngán giọt sầu!
(Những Khúc Chiều Quê - trang 47)*

Và xót xa khi nhớ lại thời thơ ấu :

*Có những đôi sim với cỏ may
Hái sim cùng bạn nhớ bao ngày
Cỏ may đan kín thời thơ dại
Sao xót xa mình mãi tới nay?
(Có Một Khung Trời - trang 24)*

Thời thơ ấu ấy thật là đẹp. Nguyễn Vô Cùng chào đời và lớn lên tại làng Thạch Hãn, có dòng sông mang cùng tên, dòng sông mà anh thường bơi lội đùa giỡn với bạn bè - dòng sông tuổi nhỏ:

*Lớn lên đã thấy bên mình
Một dòng sông ấp ủ tình quê hương
(Chiêu Niệm Một Dòng Sông - trang 32)*

và phần nộ khi nhà cầm quyền Cộng Sản cho ngăn sông để làm đập dẫn thủy, sử dụng sức lao động của người dân với kỹ thuật thô sơ non kém, làm mất đi cái hiền hòa thơ mộng nguyên thủy của dòng sông, lại còn gây nên cảnh lũ lụt thường xuyên cho một số làng mạc vùng đồng bằng :

*Ngăn sông đắp đập ai bày
Cho bao uất nghẹn dâng đầy nguồn sông
(Chiêu Niệm Một Dòng Sông - trang 33)*

"Vườn Xưa" còn có một ý nghĩa khác, đó là tâm hồn hoài cổ của tác giả, do đó, ta không lấy làm lạ, trong "Vườn Xưa", tác giả đã sử dụng phần lớn thể thơ thất ngôn bát cú Đường Luật. Ngoài ra, tác giả còn dịch "Những Bài Thơ Trong Truyện Kiều" và thơ Đường từ nguyên bản chữ Hán, mà trong phạm vi hạn hẹp của bài này, tôi xin phép không đề cập đến.

Thơ Đường Luật là một thể thơ khó làm, vì luật tắc nghiêm ngặt cũng như bố

cục chặt chẽ của nó. Tinh túy của thơ Đường luật ở chỗ chỉ với 8 câu gồm 56 chữ, gói trọn được cả một đề tài. Thể thơ này không khô khan gò bó như nhiều người đã nghĩ, bằng chứng là chúng ta đã bắt gặp nét u trầm trong thơ Bà Huyện Thanh Quan - và Chu Mạnh Trinh đã thể hiện nét tài hoa, lãng mạn trong một số bài. Gần gũi với chúng ta có Hàn Mặc Tử, mặc dù bỏ làm thơ Đường Luật để theo hãnh phong trào Thơ Mới, nhưng không ai phủ nhận được giá trị những bài Đường Luật của ông trước đó. Ngoài ra, còn có Quách Tấn (với thi phẩm "Mùa Cổ Điền"), Vũ Hoàng Chương, Bùi Khánh Đản v.v... với bút pháp điêu luyện, tài tình.

Căn bản của Đường Luật là phép đối ở hai cặp thực và luận. Nhiều người đã thất bại khi đối một cách máy móc, khiến cho bài thơ trở nên ngô nghê, vì trùng lặp ý tưởng ở hai cặp đối nói trên. Một bài thơ hay là một bài thơ trọn vẹn cả ý lẫn lời. Muốn thế, cần phải lập ý trước, rồi mới dùng lời (ngôn ngữ) để diễn đạt ý, do đó, điều quan trọng là cách sử dụng ngôn ngữ. Ngôn ngữ nghèo nàn thì ý sẽ trở nên rộng tuếch; và ngược lại, ngôn ngữ có bay bướm thì ý mới trữ tình. Thơ Đường Luật của Nguyễn Vô Cùng ở trong trường hợp thứ hai.

Là một người lưu vong tị nạn Cộng Sản, tác giả đã ví thân phận của mình với thân phận của Thúy Kiều, vừa thoát khỏi ngục tù Cộng Sản, ra hải ngoại lại gặp những ma đầu chính trị :

*Thoát nẻo thanh lâu bầy ác quỷ
Lạc vùng hắc điểm lũ ma yêu
(Vịnh Kiều - trang 116)*

Khác hẳn với Lý Bạch trong thời gian lưu đày biệt xứ, lúc nhớ nhà chỉ biết uống

ruợu để quên đời - thì Nguyễn Vô Cùng dẫu ngậm ngùi chua chát trong cảnh lưu vong, nhưng vẫn mong một ngày tươi sáng cho đất nước khi quê hương thoát khỏi sự thống trị của Cộng Sản:

*Ông chẳng nguôi ngoài sầu biệt xứ
Ta càng chua chát vị ly hương
Nhớ nhà, ông rót ngàn be rượu
Thương nước, ta chờ một ánh dương
(Gửi Lý Bạch - trang 56)*

Những cặp đối này theo tôi - thật tuyệt! Tâm trạng ấy của Nguyễn Vô Cùng là tâm trạng của một kẻ bất đắc dĩ phải rời khỏi quê hương do hoàn cảnh chính trị, bởi vì tác giả vẫn mong có một ngày trở về:

*Rời mai ta lại về quê cũ
Hát khúc đoàn viên ứa lệ vui
(Đốt Lên Ngọn Lửa - trang 64)*

Chế độ chính trị nào rồi cũng lụi tàn, chỉ có quê hương (và dân tộc) mới trường cửu. Đọc "Vườn Xưa", ta không chỉ bắt gặp một Quảng Trị của Nguyễn Vô Cùng, mà thấy cả hồn quê, hồn nước trong đó. Trước sự "lạm phát" của thơ hiện nay, "Vườn Xưa" là một thi phẩm có giá trị về kỹ thuật lẫn nghệ thuật, đồng thời thể hiện lòng yêu nước nồng nàn, lập trường chính trị của tác giả - dù lời thơ mượt mà, nhẹ nhàng - nhưng vẫn không vì thế mà kém tính chiến đấu. Qua thi phẩm này, tác giả muốn gửi một "thông điệp" đến người đọc :

*Đem câu thơ ủ tình dân tộc
Góp với quê hương cuộc chuyển mình
(Tình Thơ Đánh Giặc - trang 26)*

Nguyễn Kinh Bắc
(Pennsylvania)

LÁ BÙA MÊ...

CÁT ĐƠN SA (DIỄM CHÂU)

Cứ mỗi lần nhìn qua nhà bà hàng xóm trước mặt, là Yên cảm thấy bức xúc trong lòng khó tả! Bà ta cũng là người Việt Nam, cỡ tuổi Yên, nhưng coi trẻ trung hơn nhiều vì ăn diện diêm dúa, móng tay lúc nào cũng để dài và sơn màu đỏ, mặt mũi trang điểm cẩn thận, lái chiếc xe Mercedes đời mới láng bóng. Nhìn lại mình, tóc tai hay cột túm ra sau, ăn mặc tầm thường... móng tay thì cắt cụt sát vào, vì phải chăm sóc hai thằng cu con sinh đôi, sợ cấu vào da của chúng, nên mẹ đành phải hy sinh!

"Sao mà số bà giàu, sướng thế; cũng có con nhỏ như mình mà có người làm coi, lại nhìn nhàn nhã... còn đẹp nữa!!"

Biết rõ về bà ta, vì sáng sáng hay để ý theo dõi. Yên thấy mỗi khi cô người làm đến độ năm mười phút thì bà ta đi làm. Có lần Yên trông thấy bà đưa tay vuốt mái tóc bồng bênh, ngón tay thon trắng muốt, chiếc nhẫn hột xoàn to lóng lánh chói lòa dưới ánh mặt trời, làm cho con mắt của Yên nhấp nháy! "Thảo nào mà nhiều đàn ông bu theo!"

Yên biết được bà làm chủ hai tiệm nail, do chồng nói lại, vì Tân hàng ngày đi làm cùng giờ với bà, hai bên thường gặp nhau trước ngõ, chào hỏi và làm quen nhau.

- Cô Bình tử tế lắm. Ly dị ông chồng ba năm rồi, tự làm nuôi con, hai tiệm Nail rất đông khách.

Nghe chồng nói thế thì biết thế, nhưng Yên chưa làm quen hay giáp mặt với Bình lần nào! Không biết họ có "đá lông nheo" với nhau không?

Yên nổi tiếng trong nhà ngoài ngõ là chúa ghen, hay nghĩ vớ vẩn và phóng đại câu chuyện, bạn bè ai cũng biết điều đó.

Từ ngày quen biết với cô hàng xóm, Yên thấy ông chồng mình đổi tính nết, sáng sáng ăn diện bảnh bao hơn, tính tình thì cũng kỳ cục, khác lạ: khi thì vui như tết, hay cười tùm tùm một mình, tốt với vợ con quá lố! lúc thì cần nhẫn, bần gắt, dù chuyện nhỏ như con thỏ cũng xé ra thật to, lúc nào cũng sẵn sàng nổi cáu lên được!

Có hôm Tân vừa đi làm về, Yên hớn hở ra đón, khoe:

- Anh ơi, đói bụng chưa? bữa nay em làm chả giò cho anh ăn đó.

Tướng chồng sẽ vui thích, ai ngờ Tân vừa vào phòng trong thay áo, vừa nhăn mặt kêu lên:

- Anh đã dặn em bao nhiêu lần rồi... ! Không được chiên xào trong nhà như thế này, đã vậy còn không chịu đóng cửa phòng lại, rồi mở hết cửa sổ ra cho thoáng... thì mùi hôi nó ám vào, chịu gì nổi?

Yên gân cổ:

- Mùi chả giò thơm thấy mỡ mà còn kêu.

- Thơm cái gì! Mùi đồ ăn bay vào tủ, dính vô quần áo của anh đi làm, hôi gần chết!!! ba ngày sau cũng chưa hết mùi. Lần trước cũng vậy, em chiên cá đến mấy ngày sau anh vẫn còn ngửi thấy mùi cá trong tủ quần áo. Ở Mỹ mà không thức thời gì hết!

- Anh làm như Mỹ chính gốc vậy! Nhà người ta lấy chồng Mỹ, mà vợ tụi nó nấu ăn trong nhà hôi rình còn không dám kêu ca gì!!! với lại đâu phải em chiên hoài?

Tân sùng:

- Anh đã nói với em nhiều lần, là khi nào chiên cái gì thì đem ra sân, hay vào gara mà chiên!

Yên cũng gân cổ:

- Giờ đâu mà dọn đồ ra sau đó? Anh có ngon thì làm sẵn cái bếp ngoài sân cho em đi!

- Giờ đâu!!! Hừ... Em ở nhà chuyên môn tán phét trên phôn và coi phim bộ cả ngày, chứ có làm gì!

Nói vậy mà nghe được! Câu này mới đung chạm thực tình! Hai đứa con, lại là con trai đang tuổi phá, chúng nó quần Yên cả ngày đến mệt! Nàng cũng cần được giải lao chút đỉnh bằng cách nói dóc với bạn bè cho vui, hay coi phim bộ... để đầu óc bớt quay cuồng chứ!

Đồng ý là đôi khi mãi vui chuyện chị em, hay coi phim tới đoạn nào hay quá, thì Yên cũng ngồi lì ra đó, mặc cho con cái ré lên khóc, dí cho chúng cái kẹo mút! hay là không nấu cơm chiều, cho chồng ăn bánh mì chả lụa, mì ly, phở gói... nhưng chuyện đó chỉ thỉnh thoảng xảy ra thôi, đâu có "hoài" mà Tân mắng!

Nghe Tân mĩa mai, Yên tức, ầm ứ giận dỗi thật lâu! Tại sao Tân lại bắt bẻ vợ từng chút như thế? Mà cho dù Yên có mê nhiều thứ thật! Có bao nhiêu người vợ, người mẹ không đi làm, ở nhà trông con lo bếp núc mà không tán dóc, không coi phim bộ? Khi đã coi phim bộ rồi, thì phải ghiền thì chuyện đương nhiên, có gì lạ đâu? sao Tân không chịu hiểu?

Hay là Tân đang để ý tới ai khác? tới cô Bình hàng xóm? nên không còn yêu thương Yên như hồi mới cưới nữa?

Cái món chả giò Yên cố làm thật ngon tối hôm đó bị ế! Tân đang cáu, ăn lấy lệ rồi rút vô phòng trước, ở lì trong đó xem TV rồi ngủ luôn. Yên vừa ăn vừa đút cho hai thằng cu vừa khóc, chúng phá phách, hất đồ lung tung càng làm cho nàng tủi thân, la con thật to khiến chúng hết hồn; nhưng sau đó thì lại nghe lời mẹ, há miệng ăn ngoan ngoãn.

Nhiều khi Yên cũng buồn nhưng vì bận rộn con cái, công việc nhà nên thời gian trôi qua. Cho đến khi con ngủ yên trong giường, thì nỗi buồn cũng đã phai mờ đi một chút. Dù ghen, nhưng Yên lại là người mau quên, hay tha thứ.

Vốn là người có tính lo xa, rồi kinh nghiệm từ mấy chuyện trong phim bộ. Yên lo sợ khi nghĩ đến chồng mình hào hoa phong nhã ngoài đường, mê một con mẹ nào đó, như con mẹ Bình trước ngõ, rồi về nhà hất hủi vợ!

Bắt buộc phải làm một cái gì để cứu vãn tình trạng này! À, nghe người ta nói nên đi gặp một bà thầy, mua một lá bùa để cứu nguy hạnh phúc gia đình. Bà thầy thường đăng quảng cáo trên báo thật nôm là "Làm phước giúp đời"!

Yên lại lần lần nghĩ xa xôi hơn: không biết với mấy người nghèo kiết, lũng túi, mấy bà thầy có chịu "làm phước" không? Nếu "làm phước" hoài, thì làm sao mấy bà trở nên nên giàu có được! Hừm... Đọc báo thấy nói có bà thầy đeo nhiều vòng vàng châu báu, bị người ta nổi máu tham ám hại, giết người để cướp của!

Nhưng thầy kệ, mình phải tự lo cho gia đình mình trước!

Lá bùa nghe nói cũng rẻ rẻ! Thời buổi kinh tế thị trường, sale 50% off! Bùa mà cũng có sale, không biết quý thần có chịu không? nghe bạn nói vì cạnh tranh nên bùa xuống giá, Yên hơi mừng...Nhét vào túi năm chục bạc. Bà thầy bùa hứa chắc như đinh đóng cột:

- "Bảo đảm sau khi uống xong, anh chồng, hay anh kếp của cô sẽ yêu và theo cô cho tới già lão, tới chết luôn!".

Cầm bùa trong tay, Yên khoái trí khi nghĩ đến khuôn mặt điển trai của chồng mình. Bắt đầu từ mai, sau khi đã nuốt vào

bụng lá bùa yêu, anh ta sẽ theo đuôi mình như một con chó cún!

Yên chờ hai thằng con vào tiệm kem, cho chúng mỗi đứa một cúp kem chocolate, Ăn xong đứa nào cũng lem luốc mặt mày, nhưng Yên vẫn vui trong bụng không hề cần nhìn con tiếng nào vì thưởng công của hai đứa bé đã chịu ngồi yên trong ghế coi "movie" cà-tun (phim hoạt họa) chờ mẹ, trong lúc mẹ đi coi bó, mua bùa..., "quyết bỏ bùa để trị cha chúng mày vào khuôn vào phép"!

Để coi ... Yên nhớ lại tiếng bà thầy căn dặn:

- Tối nay hay ngày mai, bỏ bùa vào cà phê hay trà cho ông uống, những thức uống có mùi đậm người ta mới không biết. Phải dùng ngay sau khi mở ra trong vòng 1 tiếng đồng hồ, nếu không thì hết hiệu nghiệm! Nhớ dùng cho ông ấy ăn hành tỏi tiêu ớt nhé!

Chiều đó khi Tân đi làm về, Yên vui quá, hớn hở tay bồng tay dắt con ra cửa đón chồng. Con cái đã được tắm táp sạch sẽ, thơm phức, trong nhà không một mùi hôi, chắc chắn là chồng sẽ rất hài lòng, không có lý do gì để mà cau cái mặt lại như mọi khi!

Nhưng bỗng dung anh chồng lại nghi ngờ:

- Ủa! Sao hôm nay em lại tử tế ra đón anh vậy? Mọi khi đi làm về, anh thấy em hay nằm tỉnh bơ ở xa lông coi phim hay nói chuyện, anh vào tới trong nhà mà em cũng không thèm quan tâm cơ mà?

Yên giật mình trước nhận xét tinh tế của chồng! Có lẽ mình vui mừng nên chuẩn bị hơi quá lộ!

- Đâu phải ngày nào em cũng làm vậy đâu anh. Bây giờ mời anh đi thay đồ rồi cả nhà mình ăn cơm, em có làm món đặc biệt cho anh ăn nè.

Mặc cho Tân có vẻ ngạc nhiên, Yên nắm tay chồng kéo vào phòng để chồng thay đồ cho nhanh, trước khi ra ngồi vào bàn ăn. Hai thằng cu con được mẹ bỏ vào

ngồi trong hai chiếc ghế cao, có cột giầy lại cho khỏi té, phát cho mỗi đứa một nửa trái bắp và một cái đùi gà chiên, cho chúng tha hồ gặm! Yên vào bếp bắt đầu bung dọn thức ăn ra bàn.

Đây là bước mở đầu "rất tử tế" chuẩn bị cho ngày mai, khi Yên cho Tân uống ly cà phê nóng có bỏ bùa, sau đó thì chờ đợi tình anh ta sẽ đổi khác!

Dĩ nhiên là được vợ cưng, lo lắng cho từng món ăn ngon, lại ân cần dịu ngọt, có anh chồng nào mà không thích? Tân vừa ăn vừa nghĩ có lẽ vợ thấy mình đi làm cực nhọc, nên hối lỗi, bớt tán gẫu để lo cho chồng con đang hoàng hơn.

Ăn xong, Tâm đứng dậy nựng con, rồi ôm hôn vợ một miếng thật kêu:

- Cám ơn em đã nấu cơm thật ngon hôm nay.

Yên khoái trí không nói, nghĩ đến ngày mai nữa là trong nhà êm ấm, vợ nói gì chồng cũng nghe!

Tối hôm đó, hai thằng con đi ngủ sớm, vợ chồng trẻ cùng đi nhau lên giường, những câu yêu thương tình tứ lại trở về. Tân ôm vai vợ, rồi vuốt tóc Yên:

- Tội nghiệp em, mắc lo cho hai đứa con nên chẳng có giờ sửa soạn như xưa.

- Đâu có sao anh, em cũng ít ra ngoài...

- Thấy em anh tội nghiệp quá, nhìn cô Bình bên kia mà anh lại thương cho em.

Yên ngóc đầu lên, ngạc nhiên:

- Sao vậy anh?

- Cổ cũng cỡ tuổi em, mà nhìn sao trẻ trung, xinh đẹp quá, lại biết kinh doanh thành công, trong lúc em thì như lúc nào cũng lụi xụi!

- Rồi sao?

- Thì ra đường thua chị kém em chứ sao!

Nói xong Tân chép miệng như thương cảm cho Yên lắm, ôm vợ vào lòng âu yếm,

trong lúc Yên cảm thấy bực mình. Câu nhận xét vô tình của Tân làm cho Yên tự ái! Nằm trên giường mà cũng lòi con mẹ đó vô! Thật là quá đáng!

Yên chợt thấy cụt hứng, nằng xô nhẹ chông ra:

- Ngủ đi anh, hôm nay em phải nấu nướng nhiều món, mệt quá!

Tân nằn nì:

- Cho anh đi mà...

- Không!

Trả lời xong, Yên nghĩ thầm:

- Ngày mai rồi biết tay bà!!!

Tân đòi gặt vợ mà không được, mắt hứng xoay ra phía khác, chỉ một lát là ngủ ngáy ngon lành. Còn Yên thì vẫn tức. Tức vì chồng đã dám so sánh mình với con mẹ bên kia đường, lúc nào con mẹ đó cũng ngon lành dưới mắt Tân hết!

Nếu cho Yên ăn diện vào, chưa chắc mèò nào hơn mũ nào!

Bởi vậy cho nên nằm đó, mà Yên cứ mong cho trời mau sáng, để ra ngoài bếp làm cà phê rồi bỏ thuốc lú bùa mê vào cho chông xoi!

Sáng hôm sau, pha cà phê xong, Yên vội vàng móc lá bùa giấu ở một chỗ thật kín đáo đem ra đốt, rồi đổ hết đám tro tàn vào trong ly, khuấy lên cho thật đều. Thấy trời hơi nóng, Yên cố làm giọng dịu ngọt, hỏi:

- Anh à, muốn uống cà phê sữa đá, đen đá, hay cà phê nóng?

Tân ngủ một giấc ngon lành, đã quên chuyện tối qua vợ cự tuyệt mình, vừa thất cả vạt, vừa ra nhà bếp hít hít mũi:

- Mùi cà phê thơm thiệt, anh muốn cà phê sữa đá.

- OK, vậy anh ăn bánh mì bơ trước đi, rồi em mang cà phê sữa đá cho anh.

Tân ngồi xuống bàn, vừa ăn vừa tán:

- Phải chi lúc nào em cũng dễ thương, ăn nói gió đưa ngọt ngào như thế này, thì anh thích lắm.

- Thôi mà, từ nay em sẽ cố chiều anh. Anh uống cà phê cho mát nhé.

Yên bung ly cà phê đưa lên tận miệng chông.

- Ủ... được em chiều như vậy hơi lạ hơn bình thường đó nghe, uống rồi có chết anh cũng vừa lòng!!!

Yên nhíu mày:

- Nói tầm bậy không!

- Tại anh vui quá nên nói vậy... mà này, hai đứa mình uống chung cho vui? Mà tại sao bỗng nhiên em lại nổi hứng cùng anh quá vậy?

Yên không muốn chông nghi ngờ:

- Thôi anh cứ "enjoy" đi, đừng lo cho em. Thật ra thì mấy ngày nay em suy nghĩ, thấy mình cũng có lỗi với anh, không lo cho anh đầy đủ cơm nước, nên muốn đền bù vậy mà.

Tân nghe vợ nói cảm động ra mặt, nên cương quyết:

- OK, anh uống nhưng em cũng uống một tí cho vui, uống đi.

Không biết đang nào từ chối, khi Tân bung ly cà phê để sát miệng, Yên đành phải hớp một miếng, nhưng ngậm trong miệng mà không nuốt. Chưa biết làm cách nào để nhả ra, thì có tiếng thằng cu con khóc, thế là Yên chạy ngay vào phòng, nhân tiện nhả hớp cà phê ra trong phòng tắm! Hú hồn!

Ly cà phê có bùa yêu trị giá trị, may không thôi là Yên đã phải nuốt một hớp vào bụng, chẳng biết có áp phê gì không? Thôi giờ chờ đợi tới chiều, khi chông đi làm về mới biết hiệu quả.

Chiều Tân về, tin tưởng lời bà thầy hứa chắc như đinh đóng cột. Nghĩ rằng chông đã ăn phải bùa mê thuốc lú của mình, làm cái gì chông cũng cùng, nên Yên lại làm

biếng nằm chổng cẳng trên xa lông tán dóc với bạn bè... bộ phim mới mượn về, nghe quảng cáo còn hay và hấp dẫn hơn mấy bộ phim trước nhiều để mai coi.

Hai thằng cu mặt mày tèm lem đánh nhau mà Yên mặc kệ, cứ đút bánh vào miệng cho chúng đừng khóc, để mẹ tha hồ nói chuyện trời trăng mây nước, chuyện ngoài đường trong ngõ nhà người ta!

Khi Tân đi làm về, Yên đang say sưa bàn cãi truyện phim với bạn những đoạn thật hấp dẫn đã coi, chẳng hay biết gì cả!

Nhìn thằng cu em đang lăn quay ở trường nằm trong góc nhà ngủ, không có tã vì nó đái ướt, thằng nhỏ không chịu tự lột quần đi. Cu anh thì ngồi lỳ hết mớ giấy nợ của dàn máy karaoke ra phá.

Cho đến lúc nghe tiếng Tân quát lên, Yên mới giật mình:

- Trời ơi là trời! sao không chịu coi con, để nó phá giầy điện như thế này? có ngày bị điện giật chết mất!

Yên hoảng hồn cúp phôn ngồi bật dậy, vội vàng chạy đến lôi thằng cu anh ra khỏi mớ giấy rối như tơ vò. Chưa hết, lúc đó nàng mới nhìn thấy cu em đang ngủ trằn trường một góc, vội cặp nó lên bằng tay kia. Nhìn cảnh đó, Tân thở dài áo nã, than:

- Anh không ngờ là em lại vô trách nhiệm đến thế! nổi máu mê nhiều chuyện mà quên luôn cả con cái!!! Em muốn anh phải làm sao? hay là anh nghỉ việc, ở nhà coi con cho em rảnh tay, muốn làm gì thì làm... OK, OK???

Mấy chữ OK, Tân dẫn thật to, làm cho Yên nghe muốn điếc cả tai!

Ồ hay, như vậy là "bùa yêu" đã chẳng có hiệu nghiệm gì? Bằng chứng là Tân đang la ong ồng thế kia! Yên tính hôm nay nếu Tân về nhà với nét mặt hòa nhã, thì nàng sẽ nói Tân tự đi nướng bánh mì mà ăn

với thịt nguội, xong sai chồng coi con, để Yên rảnh tay mà coi phim cho đã!

Chưa hoàn hồn, Yên lại nghe tiếng nôi niêu đập vào nhau chát chúa trong bếp, làm cho nàng càng quỳnh lên, xách con vào theo, nhìn cái bếp lạnh tanh và khuôn mặt bực tức của chồng, lúng túng giải thích:

- Hôm nay nhiều việc quá, em mắc làm nên chưa kịp nấu cơm cho anh ăn. Hay là anh đợi em một chút xíu ...à hay là...

Tân ngắt lời:

- Hay là lại bảo anh ăn bánh mì, cháo gói hay cơm nguội với xì dầu chứ gì?

Bí quá, Yên đỏ lì:

- Anh biết rồi. Khi nào em bận, thì nhà mình có nhiều thứ đồ ăn trong tủ, tha hồ mà lựa, anh thích món nào xào món đó! Nghĩ lại đi... anh như vậy còn hơn cả tỷ tỷ người trên thế giới bị đói, không có đồ ăn!

Nghe Yên nói, lập tức Tân sa sầm nét mặt, đùng đùng bỏ đi, không quên thốt ra một câu hù dọa khiến cho Yên lên ruột:

- Tôi đang ở trên nước Mỹ, xứ giàu nhất trái đất... và đi làm mệt cả ngày, chứ không phải là người ốm đói nằm nhà chờ sung rớt vào miệng mà cô ví dụ! Tôi đi ăn cơm tiệm đây, cứ ở nhà mà ngồi lê đôi mách, coi phim tiếp đi, nhưng nói cho cô biết, nếu cô không săn sóc con cái cho đàng hoàng, là không được với tôi đâu nhé!

Cánh cửa đóng cái rầm thật mạnh sau lời thách thức, đe dọa ghê gớm, như tát vào mặt Yên! Khuôn mặt của đôi nam nữ tài tử trong phim, cũng như những mẩu chuyện tình éo le do Yên và các bạn kể với nhau đột nhiên biến đâu mất tiêu! Trên tay Yên, hai đứa con hai bên vẫn còn đây làm cho Yên trở về hiện thực, hựt hẫng.

Yên vội vã chạy ra sân. Chiếc xe của chồng đã lao ra khỏi nhà từ lúc nào rồi!

Ủ rũ ngồi xuống trước thềm, ôm thẳng cu em vẫn ngủ say mê nhìn rất dơ dáy trong vòng tay. Nhìn qua cu anh mà Yên thấy đau lòng! Tại sao đã uống "Bùa Yêu" mà Tân lại dữ dằn với vợ như thế chứ! Ngày mai thế nào Yên cũng gọi điện thoại cho bà thầy bùa để cự lộn về vụ này.

Nhưng bản thân mình, mình có làm đúng trách nhiệm của một người vợ, một người mẹ hay không?

Ăn ở với nhau được 4 năm, khi biết mình có thai sinh đôi, là Tân muốn Yên nghỉ làm ngay, ở nhà để dưỡng thai và chuẩn bị sinh con.

Làm việc nhà cùng lúc coi hai đứa con mọn đầu có dễ, thêm vào đó là niềm say mê bê bạn lần coi phim vừa mới bắt đầu lúc Yên nghỉ việc, chưa sanh con cũng đủ bận rộn cả ngày. Sáu tháng mang bụng chờ sanh, là sáu tháng Yên tràn ngập thương đau, sầu cảm trong những bộ phim Đại Hàn đầy tình tứ và nước mắt.

Nhưng vì lúc đó chưa có em bé, nên chưa có nhiều bận rộn như sau này. Những lúc ăn cơm với món không được ngon, Tân cũng thông cảm cho vợ, vì tình yêu thương dành cho vợ và hai đứa con sắp sinh đôi tràn ngập trong lòng.

Dù sao thì Yên có mê coi phim hay nhiều chuyện một chút cũng không sao!

Nhưng từ lúc sinh xong, việc nhiều hơn, giờ không có, Yên trở nên bê bối trong công việc, mà bảo tốp gọi phôn cả kê đề ngỗng với bạn, hay bỏ coi phim để lo chuyện nhà thì "còn lâu"! Đây là thú vui duy nhất của người nội trợ. Bỏ đi thì "sống" làm gì!

Bà chủ tiệm video cũng ngạc nhiên khi Yên ra trả và mượn phim mới:

- Ủa, coi chưa mà trả phim rồi?

Yên vô tư:

- Em cứ vặn phim lên cho nó hát, rồi vừa làm vừa nghe. Khúc nào chán hay dờ quá, thì em cho qua luôn, chứ em còn phải coi hai thằng cu này bận rộn lắm, nhưng nhiều khi mình cứ muốn biết kết cuộc câu chuyện ra sao. Cho nên em hay coi đoạn kết trước nữa đó chị, gặp phim nào hay là phải "hi sinh" hết! Con thì cho nó chơi một mình, không thèm thay tã, dứt đồ ăn, chỉ vắt cho mấy chai sữa tự bú... cơm cũng không nấu cho chồng về ăn.

Bà chủ nghe thế, chép miệng khuyên:

- Coi thế thì uống nhưng dù sao đừng có lạm quá. Cũng phải lo chuyện gia đình em ạ. Em mà làm vậy hoài có ngày gia đình tan nát hết cho mà coi!

- Tan gì, em coi phim chứ có phải đi bỏ bịch đầu mà tan với nát!

- Không phải ngoại tình, chuyện gì cũng có giới hạn của nó, bộ chồng em không cần nhằn gì sao?

- Làm sao thoát nổi! Cãi nhau hà rầm chị ơi... nhất là hôm nào ảnh đi làm về mà không có cơm nước đang hoàng là ảnh tức! Đàn ông gì mà cứ để ý đến miếng ăn! Nhưng em thấy trong phim nó chơi bùa mê, chắc em phải làm theo để mình nói gì là ảnh phải nghe theo, cho yên cửa yên nhà.

- Không được đâu, phim khác với ngoài đời! Chị mến em vì em thật thà, khách quen, lại có hai thằng con dễ thương chị mới nói. Dù chị cho mượn phim ăn tiền nhưng tốt nhất theo ý chị, là em nên bớt coi phim đi! Nhìn con em kia, bây giờ tụi nó đâu có dễ thương bằng lúc em mới tới mượn phim lần đầu?

Yên giật mình nhìn con, quả thật lời bà chủ chẳng sai. Cu anh thì tóc dính vào nhau bê bết, còn cu em áo ướt nhèm vì quên mang yếm, nhìn không sạch sẽ chút nào!

Tối hôm đó Yên ngồi nhớ lại chuyện đã qua. Sau khi con ngủ, Yên ra phòng khách vừa thu dọn chiến trường vừa chờ chồng. Cho đến gần mười một giờ vẫn không thấy bóng dáng Tân! Đi ăn gì mà lâu dữ vậy!

Yên lo lắng nhìn đồng hồ với niềm hồi hận dày vò. Mình đã không tròn bổn phận của người vợ! Tội nghiệp cho Tân, đã đi làm cực nhọc về nhà còn gặp chuyện khổ tâm! Chưa bao giờ mà Tân lại bỏ đi lâu thế, chắc là Tân buồn lắm! Sao mình lại tệ thế không biết!

Nghĩ thương chồng một lúc, rồi nhìn ra ngoài công, căn nhà bà Bình trước mặt. Hay là Tân đến nhà ai? hay là đang ở trong nhà bà Tình?

Nghĩ vậy, Yên mở cửa đi ra đứng trước nhìn qua nhà bà hàng xóm, ánh đèn vẫn còn sáng chứng tỏ bà ta chưa ngủ. Chợt trái tim Yên đập loạn xạ và hoa cả mắt khi thấy xe Tân đang đậu chình ình ngay đằng trước. Trời đất, xe đây còn người đâu? Như vậy thì chắc chắn là chồng mình đã vào nhà "con yêu nữ" chơi rồi!

"Trời ơi, coi chừng bùa yêu ứng nghiệm với người khác thì nguy! Có khi nào như thế không?"

Nổi máu ghen lên, Yên lập tức nhe nhàng băng qua đường, rón rén mò lại gần bên nhà bà Bình. Đến bên cửa sổ nghe ngóng, tiếng của bà Bình êm ái vang vang khiến cho Yên như chồm hẳn người đứng lên mà hóng:

- "Em biết rồi, em cũng thương anh nhưng chúng mình còn nhiều vướng mắc lắm anh ạ! mình phải giải quyết cho xong, trước khi chúng ta đến với nhau..."

Nghe tới đó, chịu hết nổi, Yên định đứng vùng lên để chứng kiến tận mắt cảnh ông chồng mắc dịch của mình, đang tay

trong tay với bà Bình, để ba mặt một lời cho hết đường chối cãi. Nhưng chợt Yên lạnh người khi một bàn tay chụp lấy người nàng kéo lại, khiến Yên hoảng hồn hét lên một tiếng lớn!

Ánh đèn trong sân sáng lên, rồi khuôn mặt bà Bình với bàn tay đang cầm cái phôn lộ ra nơi cửa sổ. Nhờ ánh sáng, Yên quay nhìn người chụp eo ếch mình, thì ngỡ ngàng khi nhận ra đó chính là Tân!

Tân kéo tay Yên hụp xuống, rồi luồn sát hàng cây chạy thật xa, khuất hẳn nhà bà Bình mới men theo hàng cây trở về nhà mình. Đèn trong sân bà Bình đã tắt.

Thì ra là lúc Yên đi rình bà Bình, Tân đang ngồi trong xe thấy hết. Vì giận Yên, Tân chưa muốn vào nhà chứ chẳng có đi đâu. Khi hiểu chuyện, Yên cười, ngón nghén:

- Em hứa với anh từ nay sẽ lo cho chồng con đàng hoàng, không để cho con cái bê bối nữa... anh đừng giận em nghe!

- Ừ, anh không giận nhưng em đã hứa thì phải giữ lời nhé, lần sau anh đi thiệt đó!

- Ừa, anh không thấy lưu luyến gì em sao?

- Lưu luyến gì! Sáng nay em cho anh uống cà phê, anh ăn thêm mấy cái nem với cá đồng tôi ngon quá trời, không có sao đâu!

"Ừa, thế là thế nào?" Nhưng thôi, Tân vừa đáp vừa cười là được, biết hay không biết cũng chẳng sao! Cái Cộng đồng người Việt ở đây là một vòng tròn, riết rồi chẳng biết ai kín miệng hơn ai!

Cát Đơn Sa (Diễm Châu) và ViVi

Về bài hát "Chiều muộn"

Ở Nam Cali thì như đã nhiều phen tôi có dịp đề cập, hàng năm chỉ có mỗi một mùa căn bản là mùa nắng. Có khác chăng giữa mùa này và mùa kia so với các nơi khác trên toàn Liên Bang là độ nóng của nắng trên trời đổ xuống tùy theo những tháng trong năm.

Và cũng tùy theo đó mà chiều đến tôi mới thường bước ra sân trước vườn sau để xem tình hình cỏ cây hoa lá chúng nó ra làm sao.

Bởi vậy mà từ cuối tháng Ba cho đến khoảng giữa tháng mười một dương lịch thì chiều đến tôi thường ra sân trước vườn sau quan sát ngoại cảnh, từ trên trời xuống đến mặt đất; bởi vào những tháng đó thì không khí bên ngoài là từ nóng cho đến mát mẻ chứ không có cái kiểu từ mát lạnh đến lạnh vào những tháng khác. Là người gốc Bắc nhưng lớn lên trong Nam cho nên tôi không mấy quen với chuyện lạnh lẽo.

Vậy thì từ hôm giữa tháng Ba dương lịch vừa rồi tôi đã bắt đầu thích đi dạo quanh vườn khi chiều đến. Từ hôm bước vào tháng Tư mà theo lịch về mùa màng thời tiết ở đây là giữa mùa Xuân thì không khí mỗi chiều lại càng thêm ấm áp, ngoại trừ những hôm trời chuyển mưa vì bão rơi bão rút đầu từ hướng Tây Bắc thổi xuống, khiến thời tiết lại bắt đầu "giở quẻ" thì không nói mà làm gì!

Một buổi chiều như thế cách đây khoảng hơn một tuần nhật thì chiều đến tôi đang thơ thẩn ngoài vườn, nhìn đồng hồ thấy đã bảy giờ mà sao trời vẫn còn sáng trong khi chỉ mới vừa đầu một hai tháng

trước thì vào cỡ đó trời đã tối hẳn ! Mới sực nhớ ra là đang rục rịch vào Hạ; mà vào Hạ thì ngày dài ra, còn đêm thì sẽ ngắn bớt đi. Tức là mùa này thì buổi chiều đến muộn. Không khí ngoài trời khi chiều đến đã mỗi ngày một thêm ấm áp dễ chịu thì đã đành, mà cũng lại còn cái khoản mặt trời lặn một cách từ tốn khiến mình còn đủ ánh sáng để mà nhìn cỏ cây hoa lá này kia tương đối lâu hơn so với những tháng khí trời lạnh lẽo hoặc đêm xuống sớm. Chẳng biết lũ bướm loài ong hay chim chóc này kia khi chúng nhìn cỏ cây hoa lá thì chúng có nghĩ ngợi cái gì không hay chỉ chú mục xem chỗ nào có nhụy, chỗ nào có sâu bọ để rình hút hay bắt. Chỉ biết là con người ta có đi dạo quanh dạo quần trong vườn khi chiều xuống thì vừa nhìn cái này cái kia thì rồi tâm trí cũng dễ lang thang về những chuyện mới, chuyện cũ; mà khung cảnh của buổi chiều thì dễ khiến người ta, một khi đã sống qua một quãng đời có ít nhiều biến cố gì đây, thì dễ nghĩ về cái cũ nhiều hơn cả.

Ấy là tinh thần cùng nội dung chứa chất nơi bài hát "Chiều muộn" ! Tâm Hảo hát xong bài này, cháu gái Alice của tôi thực hiện cái "video" đưa lên "YouTube" (<http://www.youtube.com/user/ThanhTrang414?feature=mhee>) với bài hát làm nền cho phần âm thanh, chỉ trong vòng mười hai tiếng đồng hồ đã có nhiều người vào xem và nghe ! Chúng tôi là ngoài đời cũng không hiếm người quanh quần ngoài trời vào những buổi chiều đến muộn như người viết bài hát ! Còn thả hồn lang thang về nơi nào chốn nào, với ai , v.v.. thì ấy là chuyện riêng của mỗi người!

Thanh Trang

Nam Cali, tháng Tư 2012

Chiều muộn

Thanh Trang

Chậm vừa

Chiều muộn về ngày nắng chưa phai sóng nước xa khơi xanh xanh màu
trời Chiều muộn về chậm cánh chim bay Ánh nắng chưa
phai thấp sáng trời mây Chiều muộn về càng khơi lòng
nhớ lời cũ duyên xưa nay xa mịt mờ !
Chiều muộn về còn mỗi riêng ta Mỗi bước thêm xa với bao ngày
qua ! Nhớ khung trời xưa muốn
về buồn tình đời nhân thế ! Nhớ cho lòng thêm nảo
nè dòng đời hay bến mê ? Nhớ trong mùa con nước
cạn thuyền đời trên bãi hoang ! Nhớ trong mùa con lũ
tràn Từng mảnh đời ly tan !

Chiều muộn về lòng nhớ thương nhau cũng đã qua mau ước cũ duyên

đầu! Chiều muộn về dù nắng chưa phai có nhớ thương

ai mong chi ngày mai? Chiều muộn về đường xa ngàn

lời Nhớ lúc chia tay không mong gặp lại!

Chiều muộn về ngày vẫn trôi qua với tháng năm xa Còn ai thiết

tha ?

HƯƠNG RƠI CUỐI MÙA

Chiêu Hoàng

Thiên hạ thường gọi tôi là "*thằng khờ*". Nhất là đám con nít trong xóm, cứ hễ khi nào tôi ra đường một mình chúng cũng đều xúm vào trêu ghẹo, nhấu đến có đứa quá khích động liệng cả đá vào tôi nữa:

"Ồ kìa, ra mà coi thằng khờ tụi bay ơi!!"

Những lúc bị chúng bắt nạt, đánh như thế, tôi thường khóc rống lên, ôm đầu chạy tuốt về nhà:

"Mẹ ơiiiii..... Mẹ ơiiiii..... Chúng đánh con đau quá....Hu...hu...hu..."

Lần nào cũng vậy, mẹ đều xót xa, ôm tôi thật lâu trong lòng cho đến khi tôi cảm thấy ấm áp, an lạc:

"Mẹ đã dặn con bao lần mà con vẫn không nhớ. Chớ nên ra đường chơi một mình mà không có mẹ. Chúng sẽ ném đá và làm con đau đớn. Con nhớ chưa?"

"Con nhớ! Híc..híc..híc..."

"Ngoan lắm. Nào cho mẹ xem con bị đau đâu."

Nói rồi. Bà tỷ mỹ nhìn từng phân vuông trên da thịt tôi, sờ đầu, nắn tay, chân v.v.. để chắc chắn tôi không bị bầm dập, trầy xước chỗ nào.

"Mẹ ơi. *Thằng khờ* là gì hở mẹ?"

"Có nghĩa là một đứa trẻ vì một lý do nào đó mà đầu óc nó phát triển rất chậm - như con vậy - Con năm nay đã mười hai tuổi, nhưng não bộ của con chỉ bằng một đứa trẻ lên năm. Lại nữa, đôi khi một vài bộ phận trong cơ thể không nhận được tín hiệu từ não bộ, hoặc nhận một cách sai lạc, nên hành động trở thành vụng về, lệch lạc rất nhiều. Cơ thể thì phát triển một cách bất bình thường, dị dạng. Một

vài cơ quan trên người bị teo lại hoặc lệch đi. Như miệng con hơi bị méo, lệch hẳn qua một phía. Đầu óc thì khi nhớ, khi quên. Bộ óc không đủ khả năng để nhớ được một chuyện mới xảy ra vài ngày trước đó. Những tư tưởng thì cứ nhảy lên liên tục, hết ý niệm này nối tiếp với ý niệm khác. Niềm vui, nỗi buồn luân chuyển luôn luôn, phát sinh ra những hành động hồ đồ khi khóc, khi cười không thể kiểm soát nổi..."

Mẹ nói dài quá, tôi chẳng hiểu gì. "Não bộ", "phát triển", "cơ thể bất bình thường" v.v.. và nhiều từ khác... Tất cả những ngôn từ ấy đều rất trừu tượng đối với tôi. Tóm lại, tôi chỉ hiểu đại khái "*thằng khờ chính là tôi*, mười hai tuổi, nhưng chỉ bằng một đứa bé lên năm. A ha... Như vậy cũng tốt lắm chứ! Chẳng thế mà lúc nào tôi cũng được mẹ đặc biệt chăm sóc. Thịnh thoảng còn thấy mẹ vừa ôm tôi vào lòng vừa khóc nữa..."

Mẹ rất thương tôi. Tôi chỉ *thấy* bằng cảm giác. Rõ rệt nhất về tình yêu bà dành cho tôi là bà thường ôm tôi vào lòng, để tôi co gọn người trong lòng bà, nghe hơi ấm từ ngực bà truyền sang, cảm nhận được tình yêu bà dành cho tôi thật bao la. Đôi khi sung sướng quá, tôi cứ chỉ muốn mình mãi mãi là một đứa bé năm tuổi, mãi mãi là *thằng khờ* của mẹ.

Về ngoại hình - dưới con mắt cực kỳ chủ quan - tôi tự nghĩ có lẽ mình trông không đến nỗi tệ. Đôi mắt hơi lớn. Miệng bị lệch nên lúc nào cũng hở, rãnh rớt cứ chảy ra ròng ròng mà tôi chẳng hề biết, vì vậy mà ngực áo lúc nào cũng ướt. Mẹ phải đeo thêm cho tôi một cái yếm cho đỡ lạnh ngực. Mẹ biết tôi rất thích màu sắc nên cái yếm nào cũng đầy màu xanh, đỏ, tím, vàng v.v.. (Những cái yếm này nhiều khi cũng làm trò cười cho thiên hạ). Tôi thích nhất cái yếm có hình cầu vồng ngũ sắc, vì tôi luôn luôn nghĩ rằng *minh từ đó*

mà ra. Thật tuyệt diệu khi được sinh ra từ một vùng đầy màu sắc như thế!

Mặc dù tôi là con trai, nhưng mẹ tôi lại cắt tóc bum bê (chắc mẹ chỉ biết cắt một kiểu đó thôi!). Đứng trước là một mảng tóc che cái trán ngang xuống tới chân mày. Khuôn mặt hơi vuông, nên với kiểu tóc như vậy trông tôi lại càng ngờ nghệch. Đôi tai hơi to quá khổ, vểnh ra phía trước. Một đôi lần, nhìn ngắm mình trong gương, tôi thấy mình cũng *đẹp trai* lắm nên hay mỉm cười và...làm điệu với chính mình...

Tôi không đến trường. Mẹ bảo đang xin cho tôi vào một ngôi trường cho những trẻ em *khuyết tật*, nhưng vì trường quá xa nhà, đưa đón không tiện nên mẹ giữ tôi ở nhà luôn. Chỉ một tháng một lần, đưa tôi đi bác sĩ và lấy thêm thuốc mà thôi.

Những lúc rảnh, mẹ thường lôi những quyển sách tập cho tôi nhận diện qua hình ảnh.

"Xe đâu?" Mẹ hỏi.

Tôi nhìn một lúc rồi chỉ vào chiếc xe mẹ đã dạy rất nhiều lần.

"Giỏi lắm. Xe màu gì?"

"Màu... màu..."

Tôi cố lục tung trong đầu những ngôn từ mà mẹ vừa dạy trước đó coi cái màu của xe là màu gì. Chà. Cả tỷ thứ nháy lung tung trong đầu mà bất ngờ tôi chưa thể nhận diện ra cái nào là cái nào... Hừm... Màu gì nhỉ?

"Màu?" Giọng mẹ nhắc nhở..

"Màu.... *xanh*..."

"Sai rồi! Màu đỏ đấy chứ. Nè. Trái táo này cũng là màu đỏ. Nhớ chưa?"

Tôi bá lấy cổ mẹ:

"Mẹ ơi. Cái xe cũng là trái táo hử mẹ?"

"Ừm... Không phải đâu. Cái xe này chỉ *cùng màu* với trái táo thôi. Nó *không phải* là trái táo. Nhớ nhé!"

Tôi ngồi dựa hẳn vào ngực mẹ, nghe hơi ấm từ ngực bà truyền qua. Âm thanh từ môi bà bay ra như mơ, như thực. Bà

nói cái gì mà *nhớ* với *quên*? Tuyệt nhiên tôi không thể nhận ra bà đang nói gì.

"Nón đâu?"

Tôi mệt mỏi, không muốn suy nghĩ gì nữa hết, chỉ bừa vào một cái hình trong quyển sách đầy những hình ảnh và màu sắc. Mẹ kêu khẽ:

"Không phải đâu! Đó là con ngựa. Con ngựa có bốn cái chân và một cái bờm ở trên đầu. Con nói đi. *Con ngựa!*"

"Con ngựa...". Tôi lặp lại một cách máy móc.

"Ngoan lắm..."

Mẹ biết tôi đã mệt và bắt đầu lười biếng suy nghĩ. Nên bà yên lặng. Nhìn mông lung qua khung cửa sổ sáng lòa những nắng. Tôi thương đôi mắt mẹ. Mắt mẹ to, có màu nâu hạt dẻ, hun hút một chiều sâu khó hiểu. Lần nào nhìn sâu vào mắt mẹ, tôi chỉ muốn ngập lặn thật sâu trong đôi mắt ấy. Tôi thấy được nỗi buồn mênh mang, mênh mang...

Gia đình tôi rất nghèo. Chỉ có hai mẹ con sống trong một căn phòng nhỏ. Mẹ không bao giờ nhắc đến cha tôi, tôi cũng chẳng bao giờ hỏi mẹ về Cha, vì đối với tôi, tất cả đều rất mơ hồ, lảng đãng. Tôi chỉ biết có Mẹ và không gian riêng tư rất hạn hẹp trong căn phòng nhỏ này. Chỉ cần đi tung tăng vài bước là hết phòng. Góc bên kia là bếp. Mẹ ngăn một cái hàng rào gỗ cao để tôi không vào được. Mẹ bảo phòng khi hỏa hoạn. Tôi chẳng hiểu *hỏa hoạn* là gì. Nhưng mẹ cấm tiệt tôi không được bén mảng đến khu ấy.

Ngoài ra, tôi có thể ngồi lui cui chơi một mình cả ngày với mấy món đồ chơi linh tinh. Tôi rất thích cây súng ngắn, làm bằng một loại gỗ khá nặng, trông y như thật, rất đẹp mắt. Những lúc tâm hồn bất an, bất ổn, nhất là những lúc *lên cơn*, tôi như người nhập đồng, la hét, lăn lộn, và trở nên rất dữ tợn. Cơn giận dữ ùn ùn xô tới như cơn bão, tôi đập phá bất cứ gì ở trong tầm tay. Một lần, tôi dùng cây

súng bổ xuống đầu mẹ phọt máu, nhìn thấy máu chảy dài trên mặt mẹ, tôi càng thêm điên tiết, dữ tợn hơn. Tôi nghe Mẹ kêu "ơ!" một tiếng lớn rồi nhào tới ôm chặt lấy tôi vào lòng, càng dẩy dụa, mẹ càng ôm tôi chặt hơn. Như một người thợ săn thiện nghệ, bà lôi ở đâu ra một ống chích, đẩy nhẹ vào mông tôi. Một lúc, cơn điên dần dần hạ, tôi từ từ chìm vào giấc ngủ... Lúc đó, người đàn bà trẻ mới có thì giờ nhìn đến vết thương mình...

Cứ hể ba giờ chiều là mẹ phải đi làm. Chẳng hiểu mẹ làm gì nhưng về trễ lắm. Không bao giờ tôi biết mẹ về lúc nào. Cứ trước khi đi làm, mẹ đều căn dặn chỉ một điệp khúc tới độ tôi đã thuộc lòng:

"Thức ăn mẹ để sẵn trên bàn, khi nào con đói thì ăn nhé. Buồn thì mở TV lên xem hay lấy sách hình ra học. Buồn ngủ thì cứ leo lên giường ngủ nhớ chưa? Mẹ sẽ về!!"

Tôi yên lặng gật đầu. Mẹ ôm tôi vào lòng hôn lên má rồi lặng lẽ ra cửa khóa lại. Để chắc ăn tôi không chạy ra ngoài chơi, bà còn cẩn thận khóa thêm một ổ khóa khác phía bên ngoài.

Đời sống của tôi dường như chỉ khép kín ở bốn khung vuông, ngăn cách hẳn với thế giới bên ngoài. Nhưng chẳng hề gì vì tôi đã có một thế giới rất riêng tư - ngay cả mẹ cũng không biết - không phải tôi muốn dấu mẹ, nhưng tôi thực không biết nói sao để diễn tả cái thế giới ấy, một thế giới của không gian thênh thang và kỳ diệu, biến đổi theo từng ý niệm tâm thức khởi lên, lẫn lộn, từng mảnh chấp vá và có rất nhiều màu sắc...

Một buổi sáng. Sau khi tắm rửa, chải đầu, mẹ mặc cho tôi một chiếc áo mới:

"Hôm nay mẹ sẽ đưa con lên chùa làm lễ quy y..."

Tôi không biết *quy y* là gì. Nhưng vẫn im lặng, thông tay để mặc mẹ mặc quần áo cho mình.

"Mẹ còn muốn thầy ban phép lành cho con và nhất là xin được sám hối tất cả những lỗi lầm mẹ đã tạo..."

Tôi thực chẳng hiểu mẹ nói gì. Tựa như mẹ đang nói chuyện với một bóng ma nào đó. Nhưng bằng cảm xúc bén nhạy của mình, tôi biết lúc đó mẹ đang rất buồn, đôi mắt mẹ đong đầy những khổ đau. Tôi có thể nhìn thấy được long lanh, hạt nước mắt sẵn sàng tràn ra khoe mi. Tôi nhìn bà ngẩn ngơ:

"Sao mẹ lại khóc thế?"

Mẹ tôi quẹt vội giọt nước mắt vào cánh tay áo, ôm tôi vào lòng âu yếm hỏi:

"Hôm nay được mặc áo mới. Con có thích không?"

"Con thích!" Tôi máy móc trả lời rồi hỏi lại:

"Minh đi chơi đâu hả mẹ?"

"Thì hồi nãy mẹ nói con rồi. Hôm nay mình lên chùa..."

Mặc dù vẫn chẳng hiểu *chùa* là gì, nhưng tôi giữ im lặng, vì nếu có hỏi thêm thì câu trả lời của mẹ càng làm tôi mù mịt. Tuyệt nhiên, tôi chẳng có một quan niệm hay một ý tưởng nào trong đầu về cuộc đi chơi hôm nay. Dẫu vậy, lòng tôi cũng rộn lên một niềm vui vì được ra khỏi nhà. Được nhìn thấy một thế giới khác so với thế giới của riêng tôi. Chẳng phải sao? Mỗi thế giới đều có những điều kỳ diệu, biến ảo riêng của nó. Mà lạ lùng thay, hình như sự biến ảo, kỳ diệu này chỉ có mình tôi *nhìn* thấy, nó làm cho tâm tôi thật kích động, và đôi khi tôi có cảm tưởng trái tim mình như muốn bị vỡ tung, muốn lập tức, nhập vào với không gian thênh thang mang đầy những bí ẩn, kỳ diệu của một kiếp người... Những lúc kích động như thế, tôi lại bị *lên cơn*...

Trên suốt con đường dài từ nhà đến chùa, cả hai cùng im lặng. Khuôn mặt mẹ lộ rõ sự suy tư và khổ đau. Tôi không hiểu mẹ nghĩ gì, nhưng thỉnh thoảng tôi

nghe tiếng mẹ thở dài. Giọng mẹ khẽ khàng như nói với một người trong mơ:

"Hối ơi. Cho mẹ ngàn lần xin lỗi... Mẹ thật có lỗi với con..."

Gió mát thổi qua cửa kính xe làm tôi thiu thiu muốn ngủ. Đôi mắt tôi sụp xuống. Tâm thức loé lên cơ man những giải nắng với những màu sắc rực rỡ. Tôi rơi vào giấc ngủ với không gian đầy màu sắc và mộng mị ấy...

Vị thầy khoác chiếc áo choàng màu đỏ rực như màu rượu chát. Ông ngồi trên một cái bệ, dáng vững vàng, to lớn như một trái núi nhỏ. Ông có đôi mắt rất hiền từ và ấm áp. Cả hai mẹ con quỳ thụp xuống, cái kéo của mẹ mạnh quá tới độ tôi bị té ngồi xuống sàn trong lúc mẹ sụp xuống lạy. Tôi thấy người mẹ run lên bần bật, nước mắt tuôn như mưa, hình như mẹ đang rơi vào một sự kích động to lớn lắm. Sau khi lễ vị đạo sư ba lễ, mẹ úp mặt xuống sàn nói một mạch, làm như nếu bà nói chậm, thì bà sẽ không còn cơ hội nào để có thể nói nữa. Bằng một giọng cách quãng, gấp gáp và đầy nước mắt:

"Thưa thầy. Chúng con lên chùa hôm nay để xin thầy làm lễ quy y cho chúng con. Riêng con xin phát lồ sám hối. (Nói tới đây, giọng mẹ nghẹn lại, nức nở...) Cha *thăng nhỏ* bỏ đi ngay sau khi con có thai được bốn tháng. Cha mẹ con vì xấu hổ nên đuổi con ra khỏi nhà, lúc đó, đời sống bơ vơ, vật vã, lại thêm cái thai cứ mang trong bụng mà con không hề muốn giữ, nên con đã đại dột quyết định...quyết định...uống mấy thang thuốc để...trục nó ra ngoài. Ai ngờ..."

Nói tới đây. Mẹ tôi nấc lên, tiếng nói trở thành tiếng khóc khò khè, nghẹt mũi...

Tôi chẳng hiểu *thăng nhỏ* là ai. Sao mẹ lại khóc nhiều tới thế? Tôi ngây mặt nhìn mẹ, rồi nhìn lên vị sư già...

Từ nãy giờ, ông vẫn yên lặng nghe mẹ tôi kể lể và để nguyên cho mẹ tôi khóc lóc. Dường như ông chẳng làm gì cả. *Chỉ lắng nghe*. Nhưng tôi có cảm tưởng cái *không làm gì cả* ấy ảnh hưởng đến tâm thức mẹ tôi rất nhiều. Tựa như ông là một cái thùng chứa lớn, nhận tất cả những khổ đau, oan trái mà mẹ tôi đang trút vào. Một lúc. Bà nín khóc, tâm có vẻ lắng dịu một phần nào...

Lúc đó vị thầy mới thông thả bảo:

"Lành thay! Lành thay! Con đã thành tâm sám hối. Muốn giải trừ được những ác nghiệp mình đã phạm cần phải có bốn lực: Thứ nhất là phát lồ sám hối. Thứ hai là thành tâm ăn năn những tội lỗi mình đã phạm. Thứ ba là tạo công đức lành để giải trừ các ác nghiệp và thứ tư là quyết tâm chừa bỏ. Trong bốn lực kể trên, thầy thấy con đã hội đủ ba lực. Đó là sự phát lồ sám hối, thành tâm ăn năn và quyết tâm chừa bỏ. Ngày rằm này, thầy sẽ cho các con một buổi lễ quy y. Phần còn lại, thì nên làm những việc lành, tích tụ công đức để thanh tịnh hóa những ác nghiệp mà mình đã phạm. Bây giờ, lại gần đây, thầy ban phước lành cho con..."

Mẹ vội kéo tôi lại phía thầy. Ông đặt hai bàn tay lên đầu chúng tôi. Tôi co rúm người lại, há hốc miệng khóc rống lên. Có một điều thật kỳ lạ, từ trên đỉnh đầu nơi giáp ranh với bàn tay ông chạm đến, một lực nhu hòa truyền qua đầu tôi, nó như một dòng nước suối chảy, lan tràn khắp cơ thể, nó chảy đến đâu, tôi nghe một sự an lạc tới đó. Tôi ngưng khóc lúc nào không biết. Nhắm nghiền mắt, và lại nhìn thấy cái cầu vòng ngũ sắc ẩn hiện trong tâm thức.....

Ngày quy y đối với mẹ là một ngày trọng đại. Tôi hiểu được điều đó vì mẹ dậy rất sớm, tắm rửa cho hai mẹ con một cách tinh tươm, rồi mỉm cười. Ít khi tôi thấy được nụ cười trên khuôn mặt mẹ. Ồ,

Sài Gòn Nỗi Nhớ

(Một kỷ niệm buồn của Tháng Tư đen)

Sài Gòn ơi, Ta nhớ mãi Sài Gòn yêu dấu.

Ta vì Em, đã nửa đời chiến đấu.

Lỗi đạo làm con, xa cách Mẹ, Cha.

Thời thế đổi thay, Sài Gòn gục ngã.

Ta trở thành người chiến bại, lưu vong.

Ta ra đi, một chiều mưa gió lộng...

Giọt mưa buồn, như nước mắt tiên đưa.

Đôi mắt ta đắm lệ, lẫn nước mưa.

Tim tan nát, một đi không trở lại.

Nhìn Em lần cuối, lòng Ta tê tái.

Ta đau buồn, vì Em bị mất tên.

“SÀI GÒN”, trọn đời Ta, Ta sẽ không quên

Bụi thời gian bao năm chôn dĩ vãng

Tâm tư Ta vẫn in đậm bóng Sài Gòn.

Bạn bè xưa, nay ai mất ai còn?

Giờ, bên ấy Trời đang mưa hay nắng?

Ta nhớ Sài Gòn, những đêm trường hoang vắng.

Ta gặp Sài Gòn trong giấc mộng đêm dài.

Sài Gòn ơi, hãy ráng chờ Ta trở lại.

Trong thời gian gần lắm, chẳng xa đâu,

Sẽ có một ngày tàn cuộc biển dâu.

Trở lại cho Em tên “SÀI GÒN” muôn thuở.

Sài Gòn ơi, SÀI GÒN là NỖI NHỚ.
Của bao người chiến bại sống tha hương.

Arlington, VA. tháng tư buồn 2012.

Lão Mã Sơn

nụ cười mới đẹp làm sao. Nó làm cho khuôn mặt mẹ rạng rỡ, đẹp thêm lên. Hàm răng mẹ trắng đều, ánh mắt lung linh một cách kỳ ảo. Tôi bỗng yêu vô cùng nụ cười ấy, tôi muốn được nhìn thấy nụ cười luôn mãi mãi nở trên môi mẹ.

Sau khi quy y. Tâm mẹ có vẻ an hơn. Mẹ đặt một bàn thờ nhỏ ở góc phòng và thường thắp hương, niệm Phật trước khi đi làm. Mỗi cuối tuần, bà thường đưa tôi lên chùa, dự một thời kinh sáng, sau đó, tôi được đưa vào một lớp học Việt ngữ, còn mẹ thì xuống bếp làm việc. Thường thì mẹ làm những việc mà nhiều người không muốn làm, như chùi rửa cầu tiêu, phòng tắm. Hoặc trên chùa có những ngày lễ lớn, mẹ thường ngồi miết bên đồng bát chén to như cái núi, rửa hết đợt chén này tới đợt chén khác. Mẹ làm việc rất chăm chỉ, chẳng bao giờ than phiền. Nhiều lần, tôi thấy mồ hôi mẹ ướt đầy lưng áo. Trên trán những giọt mồ hôi nhỏ xuống hòa với thùng nước dơ. Tôi ngẩn ngơ nhìn mẹ. Ở trong trường hợp nào tôi cũng thấy mẹ rất đẹp. Sự chịu đựng của mẹ càng cao, tôi lại thấy thấp thoáng nét đẹp càng tròn đầy. Những lúc như thế, tâm tôi dường như không thể chịu đựng được sự thương yêu chứa đầy trong trái tim, tôi chạy a đến ôm mẹ kêu lớn “Mẹ ơi... Con thương mẹ!!”

Ở chùa, tôi không bị ai chọc phá, đánh đập và gọi tôi là *thằng khờ* như trong xóm. Họ rất tốt với tôi, thường nhường cho tôi những gì dễ dàng nhất. Họ còn cho tôi tham gia vào những sinh hoạt của một nhóm toàn con nít. Phần đông, chúng tôi chỉ ngồi tô màu và học đánh vần. Trong mấy tháng đầu, học mãi tôi mới có thể đánh vần được chữ “Mẹ”. *Mờ - e - me - nặg - Mẹ*. Lần nào

đánh vần xong chữ *Mẹ*, lòng tôi lại rộn lên một niềm vui...

Trong lớp học Việt ngữ, tôi được ngồi gần với một con bé thắt tóc bím. Nó thấp hơn tôi một cái đầu. Nó ưa nói nhiều, tiếng nói của nó như chim, riu ra, riu rít. Phần đông, tôi chẳng hiểu nó nói gì, nhưng tôi rất ưa nghe nó nói, tôi thích nghe cái âm thanh phát ra từ đôi môi xinh xinh ấy. Lại nữa, mắt nó to, giống *Mẹ*, những gì có liên quan đến *mẹ*, tôi đều thích. Tôi tò mò nhìn nó. Thấy nó thật lạ lùng như thế giới chung quanh tôi. Nó *biến hóa* luôn luôn, không lúc nào *ngừng lại*. Tất cả đều lạ lùng, màu nhiệm. Tôi thấy nó ngồi bặm môi tô màu lên một tấm hình dang dở. Tôi cũng có một tấm và đã tô xong rồi, còn thì chưa.

"Ê. Mày tên gì thế?"

Con bé trợn mắt nhìn tôi:

"Anh không được gọi bé bằng *mày*."

Mẹ bé bảo, gọi như vậy không có *nice*."

Nghe nó nói như vậy tôi im lặng. Lại tiếp tục ngồi nhìn nó. Muốn nói với nó một điều gì tôi lại quên phứt đi ngay. Hình như tôi vẫn chưa biết được tên nó. Con bé thấy tôi cảm như thóc bèn ngừng tô màu, nhìn qua trang giấy của tôi:

"Anh tô lem hết cả ra ngoài rồi. (Toét miệng, cười) Hihihì... Mà sao anh tô con chó nhiều màu quá vậy? Giống y như màu chiếc cầu vòng vậy đó. Bé chưa thấy có con chó nào có cái màu này đó nghe."

"Ờ... Ai cũng từ cái cầu vòng này mà ra đấy!" Tôi giải thích.

Con bé cười nắc nẻ, chừng như nó không tin những gì tôi vừa nói. Mà lạ. Những điều tôi nói *toàn là sự thật*, nhưng chẳng mấy ai tin. Nghe nó cười, tôi cũng toét miệng cười theo. Con bé bị mất hai cái răng cửa. Mẹ tôi có hàm răng đẹp hơn nó.

A. Tôi nhớ *mẹ* quá. *Mẹ* đâu rồi? Tôi phải đi kiếm *mẹ*. Tôi đứng lên, đi ra khỏi lớp. Nhưng tôi lại quên mất lối xuống bếp tìm *mẹ*, tôi đi thẳng ra cổng chùa. Trong tôi, chỉ có một lực rất mãnh liệt đẩy tôi đi tìm *mẹ*. *Mẹ ơi...mẹ ơi...*

Tôi chạy băng băng qua con đường rộng. Tôi nghe tiếng xe thẳng rất gấp. Tôi thấy cả thân mình bị tung lên. Tiếng nhiều người lao xao từ một phía mơ hồ nào đó:

"Cán chết thẳng nhỏ rồi..."

* * *

*Tôi như người vừa đi từ một thế giới này qua một thế giới khác. Tựa như một loài bướm thoát ra được cái kén hạn hẹp, xấu xí của mình để bước vào không gian thênh thang, lớn rộng. Tôi không còn phân biệt được đâu là mình, đâu là không gian thênh thang ấy nữa. Tâm thức tôi trở nên minh mẫn một cách lạ lùng. Hốt nhiên, tôi hiểu được tất cả mọi sự. Tôi hiểu được nỗi khổ đau của *mẹ* và niềm hối hận vô biên của bà từ bao nhiêu năm nay. Mọi dữ kiện như một cuốn phim quay nhanh - nhưng chẳng sót chút tiểu tiết nào - đang lần lượt chạy ngang đầu. Càng hiểu *mẹ*, tôi càng thương *mẹ* hơn. Nếu tôi có thể đi lại được từ đâu, tôi sẽ tha thứ cho bà tất cả, tôi sẽ nhìn bà bằng lòng bi mẫn vô biên. Cái nhìn của vị đạo sư đã làm lễ quy y cho hai *mẹ* con tôi ngày nào.*

Tâm tôi như một đóa hoa từ từ nở ra rất muộn màng, được tưới tắm bằng giọt mật của lòng bi mẫn ấy. Tôi thấy mình chìm dần vào vùng ánh sáng bàng bạc như một mầu sữa, chỉ còn lại trong không gian thênh thang một mùi hương thoảng thoảng vương ở cuối mùa..

Chiêu Hoàng
(California)